

ข้อคิดยามเช้า วันพุธ ที่ 20 สิงหาคม ค.ศ.2014

สำหรับบางคนความรู้เป็นสุดยอดของความปรารถนา ยิ่งรู้มากยิ่งดี ยิ่งรู้มากก็ยิ่งได้เปรียบคนอื่น แต่สำหรับบางคน ความรู้เป็นสิ่งบางสิ่งบางอย่างที่มากเกินไป ไม่รู้ ไม่เห็น ไม่เป็น ทุกข์ อะไรที่รู้แล้วเป็นทุกข์ ไม่รู้ดีกว่า พวกเขากลัวที่ต้องเผชิญหน้ากับความเป็นจริงที่ไม่พึงปรารถนา บรรดาศิษย์ของพระเยซูเจ้าก็กลัวที่จะรู้ความหมายที่แท้จริงต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระอาจารย์ของพวกเขาในกรุงเยรูซาเล็ม “บรรดาศิษย์ไม่เข้าใจพระวาจาฉันี้ แต่ก็ไม่กล้าทูลถาม” (มก 9:32) พวกเขาปฏิเสธความคิดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่ต้องรับทรมานทุกข์ทรมานและสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เพราะความตายแบบนี้เป็นเรื่องที่น่าอับอายมันเป็นโทษสูงสุดสำหรับนักโทษที่มีคดีอุกฉกรรจ์เท่านั้น แม้ว่าพระเยซูเจ้าได้อธิบายแก่พวกเขาหลายต่อหลายครั้ง พวกเขาก็ไม่เข้าใจความจริงที่ว่า “ไม่มีใครมีความรักยิ่งใหญ่กว่าการสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหาย” (ยน 15:13) หลายครั้งในชีวิตของเราก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน บางครั้งเรากลัวที่จะรู้ว่าเส้นทางที่กำลังก้าวเดินไปพร้อมกับพระเยซูเจ้านั้น จะนำไปเราถึงจุดไหน? จะลำบากมากไหม? ถึงตายหรือเปล่า? บางครั้งเราชื่นชอบที่จะไม่ถามและไม่ทำความเข้าใจในพระดำรัสของพระเยซูเจ้าที่บันทึกไว้ในพระวรสาร บางทีเราตีความเรื่องต่าง ๆ ตามที่เราต้องการ หรือจงใจที่จะทำให้ความหมายเบาลงไป ไม่ว่าจะอย่างไร เราต้องตระหนักอยู่เสมอว่า การเป็นศิษย์ของพระเยซูเจ้าคือ การเลิกนึกถึงตนเอง การแบกไม้กางเขนของตน และการติดตามพระองค์ไป ไม้กางเขนของพระเยซูเจ้า คืออุปสรรคและความยากลำบากในชีวิตที่อยู่เบื้องหน้าเราแต่ละคน การเป็นพยานถึงพระองค์ด้วยคำพูด และการกระทำที่เราต้องเผชิญในแต่ละวัน เราต้องยอมรับความจริงอันนี้ ถ้าเราคิดที่จะติดตามพระองค์อย่างซื่อสัตย์และตลอดไป

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน

พระสังฆราชขอแซฟ ลือชัย ธาตุวิสัย

ประมุขสังฆมณฑลอุดรธานี